

Opinió > Carles Boix | 00:00 h.
27/05/2011

Penjant d'un fil

EL PACTE DE CIMENT

"El catalanisme, aixoplugat sota el paraigües de CiU, ha d'aprofitar l'oportunitat i sortir a defensar una economia i una política diferents"

Carles Boix

Quan governava, el PP va apostar per un parell o tres de sectors "estratègics": els bancs i les grans empreses de l'ex INI, aquell invent franquista per reciclar elits i ser més que la vella perifèria industrial; les comunicacions (amb Madrid com a nucli); i el ciment. Sense idees econòmiques pròpies, obsessionat per finançar (com el PP) obres públiques faraòniques i fer noves polítiques socials poc reeixides, el PSOE, com a bon escolanet, va mantenir el mateix programa econòmic del PP. Per suposat, tot era aparença i, com no podia ser altrament, al cap d'uns quants anys de vaques grasses, la crisi ha fet saltar aquella estratègia pels aires i s'ha endut mig país per davant.

L'any 1995 hi havia 1,2 milions de persones treballant al sector de la construcció d'Espanya. Quan va marxar el sr. Aznar, hi treballaven 2,1 milions. Al tercer trimestre de 2007, just abans d'esclatar la crisi, el sector de la construcció donava feina a 2,7 milions de persones. Ara mateix només en queden un milió i mig, una xifra encara excessiva comparada amb la de fa quinze anys. Afegeixin, als treballs directes al ram de la construcció, totes les feines que hi estan relacionades (des del transportista fins al productor d'endolls) i hom pot explicar pràcticament tota la taxa, catastròfica, d'atur a Espanya. Considerant l'estoc de vivendes encara per vendre, cal tenir molta imaginació per creure que l'atur, que afecta una població amb qüalificacions baixíssimes, es reabsorbirà a curt termini.

Al darrere d'aquell creixement fictici hi havia, per suposat, una estratègia electoral evident. Una mena de pacte de sang, de sang feta de ciment, esclar. Els polítics, locals o estatals, requalificaven terres a la baixa, feien voreres de mig pam en comptes dels dos pams (que tampoc és tant!) que establien els plans urbanístics, i miraven a l'altra banda quan es contractava mà d'obra irregular. I els votants, dels llauradors de la Safor fins als propietaris de mitja furgoneta a Leganés, feien alguns diners i aplaudien a rabiar.

Ara que ja no es produeix ciment, almenys per al consum intern, el pacte ha entrat en fase de líquefacció. Els primers a rebre han estat, per suposat, els socialistes. El PP, que sol gastar la barra del tinent reenganxat, ha parat el cop, de moment. Els diaris, amb aquesta hipèrbole necessària per vendre i caure en gràcia als nous amos, parlen de victòria indiscutible. Les dades electorals simplement registren una petita oscil·lació a l'alça, menor del que correspondria a la magnitud de la tragèdia econòmica.

En tot cas, que el PP, l'inventor de l'estratègia de creixement de la totxana i el ciment, es vengui a si mateix com un partit responsable i capaç de fer sortir Espanya de la crisi, fa pena i angúnia.

Que, a més a més, hagi decidit girar-se contra les poblacions d'immigrants que ell mateix va atraure per construir habitatges, recollir maduixes i cuidar els pares ja grans, clama el cel. Que el candidat del PP a Barcelona decidís recordar-nos que els immigrants havien portat malalties extingides a la civilitzada Espanya (aquella mateixa Espanya que va delmar les Amèriques fent tota mena de barbaritats infectes) i demanar el restabliment de controls sanitaris, és del tot inacceptable pel que deixa entreveure. La seva actitud és ben strauss-kahniana: fer servir el criat/criada com a mer instrument d'un senyoret acostumat a que li facin del llit i tantes altres coses.

I, malgrat tot, les eleccions tenen un component esperançador perquè revelen l'existència d'un electorat que no duu les mans tacades de ciment. Al País Valencià el PP no ha crescut en vots i, un cop desvertebrat un PSOE sense ànima, ha arribat una alenada d'aire fresc, en forma del Compromís, a unes institucions ara per ara mortes. A Catalunya, l'estratègia populista del PP, que ja va utilitzar a les eleccions al Parlament de Catalunya, li ha permès créixer lleugerament entre els ex votants socialistes clavats en barris marginals. Però l'ha fet recular en termes absoluts entre les classes mitjanes i la centralitat política. El catalanisme, de moment aixoplugat sota el paraigües de CiU, ha d'aprofitar l'oportunitat i sortir a defensar una economia i una política diferents: una economia competitiva, industrial, oberta, exportadora; una política honesta, transparent i justa.

3 A cagar a la via: ferran, submarí de CiU, perquè no insultes els del teu...